

ster. Det er altsaa ikke paa nogen Maade for at være Regeringen ubehagelig, at vi stiller disse Forslag, men for at yde vor Medvirkning til, at der kan komme et ordentligt Grundlag for en Forhandling mellem Rigsdag og Regering paa disse Omraader.

Jeg skal da tillade mig at anbefale til Vedtagelse følgende Forslag til Beslutning. Punkt 1: „Folketinget beslutter: At nedsætte et Udvalg paa 15 Medlemmer til at modtage og begære Oplysninger fra Ministeriet angaaende foreliggende udenrigspolitiske Spørgsmaal og paa Grundlag deraf at udtale sig til Ministeriet.“ Tanken dermed er et Udvalg for denne Samling, behandlende de Spørgsmaal af udenrigspolitisk Karakter, som maatte komme til at foreligge. Og som Punkt 2: „At bemyndige det ovennævnte Udvalg til ved Forhandling med Ministeriet at tilvejebringe en for Offentligheden bestemt aktmæssig belyst Redegørelse for det sønderjydske Spørgsmaals Behandling under Krigen og efter denne indtil de sønderjydske Landsdeles Genforening med Danmark.“

Udenrigsministeren (*Harald Scavenius*):

Jeg skal fatte mig i Korthed, idet jeg ikke finder nogen Grund for mig til at komme ind paa de Argumenter, som kunde tale for eller mod Nedsættelsen af et Udvalg som det foreslaaede. Naar jeg ikke finder dette fornødent, er det af den Grund, at det forekommer mig, at det er en Sag, der ikke saa meget vedkommer Regeringen som selve Rigsdagen. Skulde Rigsdagen mene, at det Tidspunkt er kommet, da man bør skride til at indskrænke det Magtomraade, som hidtil har været lagt ind under Rigsdagens Finansudvalg, saa vedkommer det egentlig ikke mig. For mig saavel som for mine Efterfølgere har det selvfølgelig mindre at sige, om det er det ene eller det andet Udvalg, som har Ret til at beskæftige sig med udenrigspolitiske Spørgsmaal. Det eneste, det for en Udenrigsminister kommer an paa, er, at hele dette Forhold er ordnet paa en fuldt ud betryggende Maade.

Men naar jeg har sagt dette, maa det maaske være mig tilladt at fremkomme med visse Henstillinger til dette høje Ting. Ønsker saaledes Folketinget at vedtage Punkt 1 af det i Dag stillede Forslag og derved tilvejebringe et nyt Mellemed mellem Regering og Rigsdag i udenrigspolitiske Sager, vil jeg meget indtrængende henstille, at man tager Spørgsmaalet op til Overvejelse paa et bredere Grundlag med det Formaal at tilvejebringe en mere

konsekvent Løsning, nemlig ikke et Udvalg blot for det ene af Rigsdagens Ting, men et Fællesudvalg, som repræsenterer dem begge, saaledes som det blev foreslaaet, da Venstre i 1918 bragte Spørgsmaalet paa Bane.

Jeg har endnu en Henstilling at gøre, den nemlig, at Medlemmerne af dette Udvalg bliver forpligtet til at bevare Tavshed overfor de Meddelelser, som Udenrigsministeren giver dem. Dette forekommer mig absolut nødvendigt, saafremt man da tilstræber, hvad man selvfølgelig gør, at tilvejebringe et Tillidsforhold mellem Udvalget og den til enhver Tid fungerende Udenrigsminister. Det ærede Medlem Hr. P. Munch udtalte jo ogsaa, at det ingenlunde var hans eller hans Partifællers Mening at skabe den siddende Udenrigsminister nogle særlige Vanskeligheder, idet han i det hele og store kunde erklære sig tilfreds med den Maade, hvorpaa jeg har ledet Landets Udenrigspolitik. Hvis dette er rigtigt, hvad jeg gaar ud fra, er han ogsaa interesseret i, at et saadant Tillidsforhold tilvejebringes mellem Udvalget og Udenrigsministeren. Bedst vilde det efter min Opfattelse være, om Medlemmerne af dette Udvalg fik samme Tavshedspligt, som Embedsmændene har. Kun ved Etablering af en saadan Tavshedspligt vilde efter min Overbevisning en Udenrigsminister med fuld Tryghed kunne forhandle med Udvalget, og kun derved vilde Udvalget kunne blive nyttigt for Landet. Til Nyttø for Landet kan nemlig et Udvalg kun blive, naar det gennem sin Virksomhed bidrager til, at Udenrigspolitikken løftes ud af den indre Politik. Dette er selvfølgelig et Maal, hvorefter enhver Udenrigsminister maa stræbe, ikke fordi de forskellige Udenrigsministre ønsker at skabe for dem selv personlig et fredlyst Omraade, men alene af den Grund, at kun derved er det muligt at varetage Landets Interesser. Heldigvis er sikkert ogsaa Fler-tallet i dette høje Ting ganske enig med mig heri, og det vil derfor ogsaa utvivlsomt være villigt til at skabe de nødvendige Forudsætninger for, at Udvalgets Virksomhed kan bringe Nytte.

Forslagets Punkt 2 har egentlig ikke noget at gøre med Forslagets Punkt 1, medmindre Forholdet er det, at Punkt 1 er fremkommet paa Grund af Punkt 2. Under alle Omstændigheder er det vist ikke set før, at Tinget opfordres til at tage Beslutning om en Sags Henvisning til et Udvalg, før dette Udvalg endnu eksisterer. Dette ekstraordinære Hastværk